

Publicerad 2014-12-29 17:36 av Mattias Holmström

Hon drog av tröjan.

Lanternan på båten

Det har varit en lång, obegriplig helg. Otagbar. En helg med Sonera. Jag antar att om han är död är det han gör på riktigt. Om kylan pratar vi. Den jag samlar på. Finns det människor som kan se, som kan känna igen oss? Var det verkligen såhär stilla och kallt, som ett spöke? Graviditetsmage. Hon var så vacker. Förstår varför jag bara är intresserad av kvinnor. Ägnade hela 2011 åt att bli gravid, antar jag, frågar jag. Hon svarar: ”Jag bor i en storstad med lite mer puls”. Men hon pratar vår dialekt och huset släckte. Hon tog en jointcigarett och drog på munnen som ett hån. Det är 19 grader kallt i en glänta, i skogen, han förstår att jag inte kommer. Men det känns dåligt – jag tål honom inte längre.

Slog signal på en dörr och hon var vännen jag hade pratat med genom gamla år. Hon var nervös, uppfattade att hon var utsatt för terror och plockar upp sina perambulatorer, visade dagstidningarna och kvällspressen och den nya Internetvreden på nätterna.

Tyska Lena tittade vaket. Författar-Lena framför i det helt nakna utan att dölja minsta ting. Och lika tyska Kikki är bredvid.

Vita i ansiktet som smink. Det fanns ”Sådana”. Det var brottsplats, bildades köer. Och som orkade och det var stängt på grund av dröm.

Askblond med trådsml kropp, tjock dörr, slår huvudet i en kula. Flickorna stod i sina egna världar. Fönster har dolt och tagit emot en blick, en påkommen. Men jag har inte sett det du har sett. Inte titta på solen.

Hennes ögon, hennes blick.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mattias Holmström med Poeter.se id #15727 innehar upphovsrätten